

ג'ודי אור סתיו

בעקבות ט.ס. אליוט

מקבץ עבודות שיצרה ג'ודי אור סתיו לשורות נבחרות מתוך מחזור שיריו של ט.ס. אליוט "ארבעה קוורטטים" נבעו מרצונה ליצור עבורן דימויים שיגבירו את תהודתן מבלי להתחרות בהן. התאימו לכך החומרים הפשוטים ביותר, והתערבותה של אור סתיו מינימלית. היא משמרת את תנועת הענפים הדקים שליקטה ועונה להם ברמיזה, במקצב קפלים עדין בלבן על לבן. לעתים משלבת פרחים שצבעם דהה או מקלעת מחטי אורן, וקטעי תצריבים קודמים, המשקפים גם הם זיכרון תהליכים שהתרחשו כבר.

הנייר נפרש כבמה להצגת מפגש עם זמן ההווה הנע בין יצירה להתכלות. אליוט מכוון את המבט אל הרגע הנוכחי: מהר עכשיו, פה עכשיו, תמיד - מצב של פשטות מוחלטת. עינה של אור סתיו צדה עלה שברירי שהפך לכנפי פרפר. מתחתיו היא מניחה נייר לבן מקופל כמניפה, הרוח שוקטת בין קפליו. מעל השורות "לא נפסיק לחקור" עולה ענף דקיק מתוך שורות הקפלים, כמו סוד שמתגלה לאטו, מהדהד במרחב המקיף אותו.

שיריו של אליוט מזמינים אותה ליצור מפגש בין המכוון לאקראי. פעולת ההנחה פשוטה ומדויקת. ענף המתקבל ומתורמם מעל מצע הנייר, משמר בתנועתו את זיכרון הצמיחה שעדיין אגור בו. מתחת כתובות שורותיו של אליוט:

וסוף כל חקירתנו
יהיה כאשר נגיע אל המקום ממנו התחלנו
ונכיר אותו לראשונה.

למעשה, סדרה זו נוצרה כדיאלוג עם שירה העוסקת בתפיסה האנושית של הזמן וגבולותיו. אליוט אינו מתייחס לזמן כתנועה ליניארית מן העבר אל העתיד. הדבר בולט בייחוד במחזור השירים "ארבעה קוורטטים" - הוא מציע תפיסת זמן מעגלית הקרובה ברוחה לרעיונות פילוסופיים בודהיסטיים והינדואיסטיים. המוות והלידה שזורים יחדיו בשירתו, צמיחה וקמילה אינן נפרדות זו מזו בשורותיו.

מה שאנו מכנים התחלה הוא עתים סוף ולהגיע לכלל סוף משמע להתחיל מהתחלה. יצירותיה של אור סתיו עוסקות בקיומו בר החלוף של הטבע ומציעות התבוננות ביופי הטמון בארעיותו.

אסיף

בסדרה אסיף ממשיכה אור סתיו לנוע במרחבי השקט שמציע הנייר הלבן. זהו מרחב טעון המכיל עקבות של השתנות. היא יוצרת בו צורות ומרקמים תחת המכשף בקיפול או בקריעה. זוהי התרחשות חד פעמית: שקעים קטנים שהותירו בו גרגרי האורז, פסים רחבים שהטביעו לוחיות מתכת, חוט תיל שחרץ את הנייר או שרידיו המרומזים של הדפס דהוי. מה שמופיע על פני השטח הוא הד, עדות לרגע החמקמק שבו הצורות מתגבשות בעודן נעלמות, מפגש בין היש לאין - הקווים הפשוטים, הצבעוניות הדהויה, הצורה המתמוססת. היעדרם של הדברים שווה ערך להיותם. עלי עבודה המזמנת קשב לדממה שחופנת בתוכה צליל עדין. על

פני הנייר בוחרת אור סתיו להניח ענף יבש אחד או קומץ ענפים מאוגדים יחדיו בקשר רופף כמנחה, במרכז הדף. היא בוחרת בחומרים טבעיים, חסרי ערך לכאורה, שיופיים בר חלוף. מה שהנו עכשיו איננו ברגע הבא. היא מציעה להתבונן בפשטות במה שמונח לפנינו בנוכחותו ובריקותו.

אפשר להצביע על הקשר בין מקבץ עבודות זה לשירי הייקו, המעוגנים ברגע הנוכחי ומבטאים את ההתרחשות הפנימית והחיצונית שבו ברמז בלבד. יעקב רז כותב שיופיו של שיר הייקו הוא של משהו ריק ואווירי, ריק מעומס משמעויות וגם מנוכחותו של המשורר. רז אומר שדווקא בריקות זו מצוי העומק, משום שהיא מפנה את המבט אל הנסתר דרך הגלוי. עבודותיה של אור סתיו מציעות גם הן תמצית מרחב לתהודה.

כשגוועים צלילי הפעמון
ריח הפריחה מתחיל לצלצל,
ערב

קימונו

סדרת קימונו נולדה מלוח נחושת להדפס שג'ודי אור סתיו חתכה באופן אקראי בצורת T. ההדפס של הצורה הגיאומטרית הפשוטה הזכיר לה קימונו והיווה בסיס למשחק אינסופי של דגמים ומרקמים אשר הפתיע אותה בכל פעם מחדש.

אמנם מקורה של הסדרה בלוח אחד, אך בניגוד לאופיו של ההדפס, החוזר על עצמו במדויק, היווה לוח זה הזמנה ליצירה חד פעמית בטכניקת הדפס שונות. בחלק מהעבודות נוספו עליו שכבות נייר צבעוני בטכניקת *Chine-collé* והן נטמעו בהדפס תחת המכשף. באחרות הוסיפה אור סתיו נייר שקוף למחצה או גזר אשר חושף חלק מההדפס שתחתיו.

במקביל לסדרה הראשונה יצרה אור סתיו סדרה נוספת בה הקימונו הוא הצורה והנושא. הקימונו מבטא תפיסה תרבותית אחרת של היחס בין הגוף לבין הבגד. מעניין להתבונן בעובדה שצורתו של הקימונו מתעלמת מהמאפיינים המייחדים את הגוף הפרטי, נשי או גברי, ומדגישה את הקווים המרכזיים המשותפים לכל בני האדם. הדימויים המעטרים את הקימונו, מבטאים בדרך כלל מוטיבים הלקוחים מן הטבע ומותאמים לעונות השנה. כך בעצם מסתיר הקימונו את הגוף, אך מייצג את תמונת הזמן והמראות המשתנים סביבו.

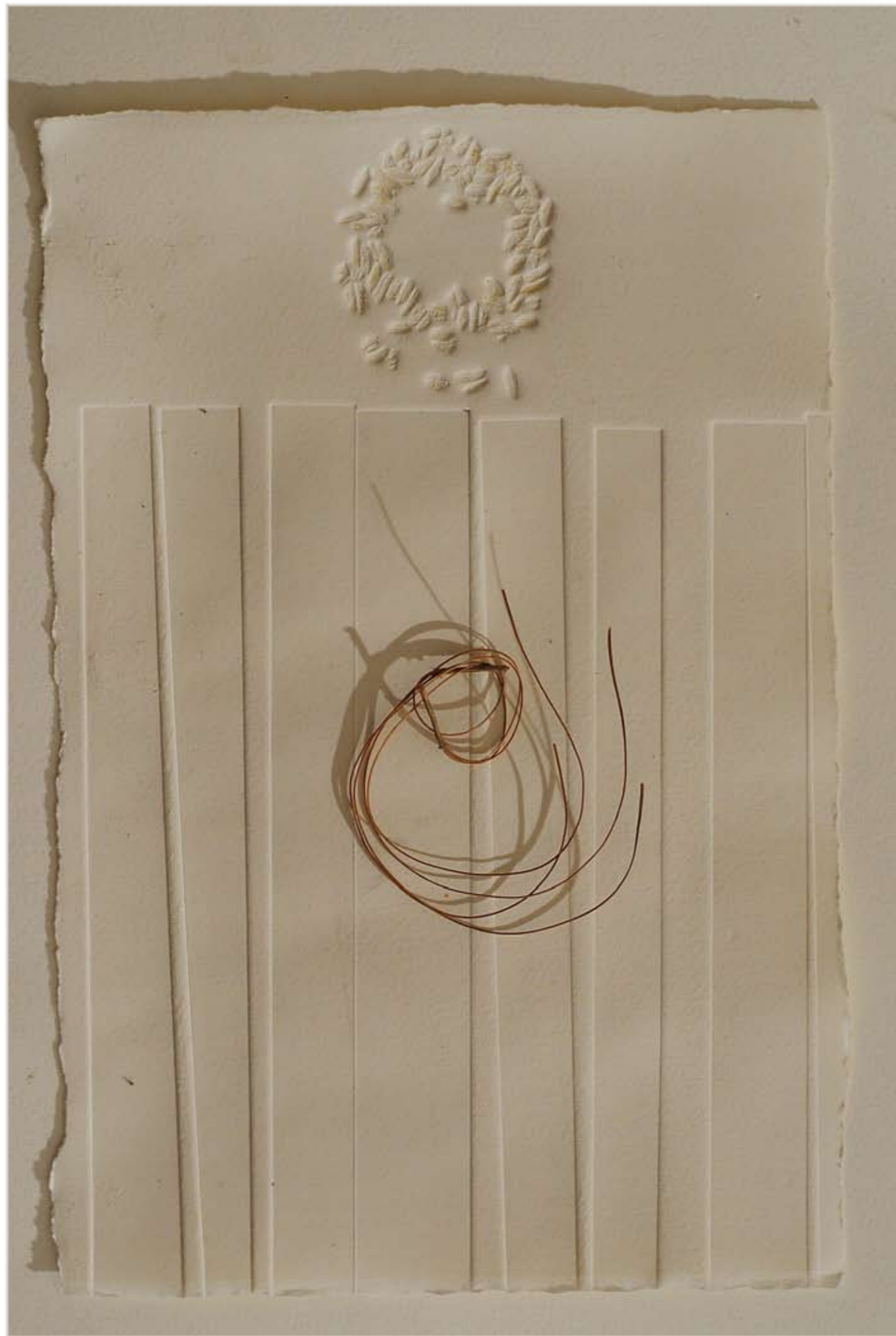
ברוח זו, מתייחסת אור סתיו לתבנית הקימונו כאפשרות לעסוק בקשר בין פנים לחוץ - כמסגרת המזמינה לפרוץ אותה. באחת העבודות פרחים המוטבעים בנייר על חלק מהקימונו ממשיכים לפרוח גם מעבר לגבולותיו. בתוך קימונו אחר מתחבא בגד נשי המציע רכות בקווים מעוגלים וזורמים יותר.

הקימונו, שמתאפיין בתבנית בסיסית אחידה, לובש ופושט צורה בכל עבודה. בכל אחת מהן מתגלה הלך רוח שונה אשר טוען אותו מחדש. חלק מהעבודות מדגישות את הקווים האנכיים והאופקיים של הקימונו. יש בהן איפוק ופשטות המאפיינים את האסתטיקה היפנית, ובאחרות בולטות אקספרסיביות קליגרפית ותנועה פנימית המבקשת לפרוץ את המסגרת.

Go, said the bird, for the leaves were full
of children
hidden excitedly, containing laughter.

ג'ודי אורסתי-בעקבות ט.ס. אליוט

ג'ודי אורסתי-אסיף 2011

ג'ודי אורסתי-קימונו 2006